

„Ko pride pravi čas, pride tudi poroka. Potrpi!“ — Franica se je naslonila na okno, da jo Janko lože vidi.

„Katero popelješ pred oltar?“ vprašala ga je tiho, boječe in skrivnostno.

„Nobene!“ lagal je Janko in molčé občudoval pravilne oblike njenih ramen, vratú in obraza.

„Nobene in pa — Zinko! E, e, sem spoznala v nedeljo šopek; samo Zinka in jaz imava tako živo rdeče nagelce . . . e, e, Janko!“ — mu

za oblaki, pogledalo je za trenutek na zemljo, a Mihčeve Franice ni obsijalo na vrtu. Janko je brisal pot, pa zopet rezal.

„Hvaljen bodi Bog!“ ga pozdravi nekaj časa pozneje zategel, tanek glas Spetičeve Nane, znane beračice in spretne prenašalke zdražb in vaških tajnostij od soseda do soseda. Janko je odgovoril mirno in misleč, da bo to tudi zadosti, je nadaljeval delo.

Nana ga je pogledala s sivimi očmi, pomrdala z brado in rekla:

„Pa si zamišljen, Janko! Hm, hm, hm . . . mladi smo, mladi.“ — Janko je dvignil glavo, potegnjen z rokavom po čelu in se začudil:

„Kam pa vi, Nana?“

„I, tako hodim po svetu do usmiljenih ljudi!“; potem je izgovorila bolj tiho, a odločno in pomenljivo: „danes sem poslana —“.

„Za moža — sporočevalca — Nana?“ vprašal je, šaleč se.

„Ne tega; pa Korenikova Zinka mi je naročila, da pridi kmalu tje doli; ima ti povedati važnih stvari.“ Nana je cmaknila slastno z jezikom kakor pes, ko ujame muho, in stopila nekoliko dalje. Janko jo je še vprašal, kaj je posebnega pri Koreniki, pa ni zvedel ničesar.

„Že pridem!“ je dejal, nevoljen, da se je začela njegova srčna tajnost tako nepričakovano in naglo razširjati.

Nana je odšla k Pisanki v hišo po „božji dar“.

Janko je premišljal, kaj bi utegnilo biti pri Korenikovih, mislil na Zinko, sam na svojo in njeno prihodnost in nehoté pogledal na klobuk, za katerega trakom je duhtel dičen šopek — „roženkravt, nagelček, rožmarin“,

pa ga prej ni opazila Franica, ker je visel klobuk daleč od okna v kotu. Otresel je s sebe iveri ter stopil po cvetje, ogledoval je in duhal. Oje je bilo skoro dovršeno in nebo je kazalo nekoliko milejše lice.

„Janko, Janko! Sem pojdi!“ ga je poklicala mati izza ognjišča.

„Kaj pa bo zopet?“ je mrmral radovedno in odhajaje vrtel šopek med prsti. Doma v sobi ga je čakal sosod Mihec, ki se mu je, videč Janka s šopkom v roki, prav sladko smejal za hrastovo mizo.

Jezus pri Marti in Mariji. (Slikal C. Schönherr.)

je zapretila s prstom, a on je hitel rezati, da mu je pot zalival oči, pa se vendar ni utegnil obrisati: bal se je njenega pogleda. Hitel je, da so odletavale trske celó Franici na zlate lase, in še se ni umaknila.

„S svetlobe!“ je kriknil Janko pred-se; „glej, da ne vidim!“

Franica je odšla solzna, mladenič se je od-dahnil.

Vlačni brestov les je dobival polagoma podobno ojesa, trske niso odletavale več tako daleč, in zlato solnce, ki se je doslej trdovratno kujalo